

POKROK PUBL. CO. vydává POKROK ZÁPADU a měsíční vydání

Na 3 měsíce... Na 6 měsíců... Na 1 rok... Do Kanady na rok... Do Československa na rok... Jednotlivá čísla

Zásilky peněžní dají se pomocí peněžních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy a kruhů členství uveřejněné ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo v dopise uveřejněno.

Dvě důležité výročí českého národa.

Dvacátý osmý říjen a osmý listopad znamenají dvě nejdůležitější výročí v historii českého národa. Prvního vzpomenu bylo v minulých dnech a druhého vzpomenu bude ve dnech příchů. První výročí je radostné, neboť znamená vzpomínku na den osvobození národa československého ze staletých pout, a druhé výročí připomíná nejsmutnější kapitolu dějin národa našeho, nešťastnou bitvu na Bílé Hoře osudného 8. listopadu roku 1620, která znamenala konec české samostatnosti.

Druhé výročí samostatnosti československého národa nezastalo starou vlast v klidných a normálních poměrech, avšak přece jenom pozdraveno bylo všemi upřímnými československými dušemi s nadějí v lepší budoucnost. Je sice pravda, že čistá radost nad osvobozením je poněkud kalena neuspokojivými hospodářskými poměry, ale přece tyto poměry nejsou takové, aby bylo nutno nad nimi zoufat. Lidé, kteří dovedou soudit spravedlivě, shodují se v náhledu, že situace ve staré vlasti nebyla je spravedlivá. Jsou tu sice stíny, ale je tu také mnoho jasna a dopustili bychom se netoliko omylu, ale i nespravedlnosti, kdybychom na základě zpráv škarohlídů soudili, že celý národ pro pád hrubému materialismu a že nikde není lepšího vzduchu.

To bychom nepochybně poválečné poměry. Stejně bolesti, jaké prožívá nyní Československo, prožívaly Spojené Státy po válce za osvobození z anglického jarma a po válce občanské. Ba hospodářská situace Spojených Států byla po těchto velkých válkách mnohem horší a utrpení obyvatelstva následkem drahoty ještě větší. Stejně zjev, jež vyskytují se dnes v Československu, znaly poválečné rekonstrukční periody ve Spojených Státech. I zde nesvědomití vyduřenci snažili se využívat mimořádných dob k svému zisku a přes to nikomu z nás zajisté ani nenapadne tvrditi, že v těchto poválečných dobách nebylo tu dobrých lidí, pracujících na odstranění smutných zjevů a zel, jež přinesla válka.

Stejně tomu je i v Československu. Poměry tu lepší se rychle a přes to, že je tu mnoho nespokojenosti, jež vybějí se v přestřelcích, země spíše ku klidnému vývoji a blahobytu všeho občanstva. Válka znamenala uvolnění myslu pro zodpovědnost vůdce. Vidíme, že i v zemích vítězných nejsou poměry takové, aby mohly býti považovány za uspokojivé. A v střední Evropě nejsou pak poměry nikdy lepší nežli v Československu, jež se zdá býti eizim pozorovatelům spočítaným ostromem v moři smárků. Doufejme pevně, že upřímná láska k vlasti a znova získané svobodě, již naplně na znovu srdce většiny příslušníků národa československého, projeví se v úsilí o práci v zájmu zlepšení poměrů všeobecných a že třetí výročí české samostatnosti bude zaslouženo.

Mnohé zjevy zastávají naši pomnou víru v skvělou budoucnost národa našeho. Velikost vývo-

dek kázně a obětavosti, jímž byl skvělý slat vysokokoky, který vyvolal obdiv veškeré správelečné civilizace a závisť u našich nepřátel, je jedním z nich. Obdivuhodné státnické schopnosti prezidenta Tomáše G. Masaryka, muže, který stál výsoko nad náhodovostí davů, jsou jinou zárukou dobré budoucnosti staré vlasti. Většina československého národa je pohotova chrániti do posledního dechu těžce vydobytou svobodu a zajisté, kdyby došlo k její ohrožení, projevílo by se české národní cítění v takové míře jako za těžkých dob světové války.

Z té příčiny vzpomínka na porážku národa českého na Bílé Hoře před třemi sty lety nemusí býti dnem lkání a žalosti, nýbrž dnem zadostiučinění, neboť porážka tato byla pomstěna. Před třemi sty lety císaři vedli vojska česká do rozhodného boje, císaři, kteří s národem českým nechtěli a k osudům jeho byli hostejnými. Císařkám zůstal tehdy trůn český a zbaběle přehl z Prahy, když došly zprávy o porážce vojsk českých na pláni bělohorské.

Omyly z těch dnů měly by býti výstrahou. Národ československý dosáhl svobody bez cizí pomoci. Vykoupil svoji samostatnost svou krví a přispěl k vítězství spojených ve světové válce mnohem více nežli kterýkoliv jiný tak početný malý národ. Byli to výhradně naši lidé, kteří vedli tento veliký odboj, jenž korunován byl tak skvělým výsledkem. Víra ve vlastní síly a vědomí, že nic jiného nepomůže k lepšímu přísti národa než vlastní příčinění, měla by ovládati mysl všech příslušníků národa československého. Bílá Hora byla odměna. Je nutno, aby odměněno bylo ještě to, co nazýváme dedičstvím Bílé Hory.

To odměněno bude jediné uvědoměním si vlastní síly a vírou, že společnou úsilovnou prací dáji se překonati ty nejvážnější překážky. Až dojde národ československý k přesvědčení, že sám je tvůrcem svého budoucího štěstí a blahobytu a že každý jedinec svou prací musí přispěti k uskutečnění společného cíle, dobře bude v Československu a národ v klidu a pokoji užívatí bude ovoce velkých obětí, přinesených ve válce světové. A na Bílou Horu bude pak vzpomínáno jako něco, co muselo přijít, aby národ vzpomatoval se z hostejnosti a uvědomil si obrovité možnosti společné svorné práce.

Zápas Iraka za svobodu.

Tragičké skon Terrence MacSwiney, starosta města Corku, který vyhladověl se ve vězení, aby dal na jeho svůj odpor k Anglii, přispěl více než cokoliv jiného od atentátu v Phoenix parku k zvýšení zájmu o styky mezi Irskem a Anglií. Mělo-li takový vši samotřnění tohoto irského patriota, pak eše bylo plně dosaženo. O tom, jednal-li dobře starosta Corku anebo nikoliv, mohou se náhledy rozeházeti, avšak nadšený tento bojovník za svobodu Iraka byl pevně přesvědčen, že činem tímto prospěje věci své vlasti.

Podává se mu aspoň dokázati, že přítomný stav v spojeném království, jenž je výsledkem celé řady politických omylů, je neudržitelný. Celá řada anglických státníků přišla k náhledu, že je třeba vykonati něco v zájmu zlepšení situace v Irsku, avšak náhledy o tom, co má býti vykonáno, se rozcházejí. Politické omyly obou stran jsou patry v historii tohoto hnutí.

Před čtyřiceti roky Charles Stewart Parnell přišel s návrhem na samosprávu Iraka a svou agitací způsobil přijetí mnohých reforem v správě irských záležitostí. Hlavní z nich byl pozemkový zákon, na jehož základě umožněno bylo irskému zemědělskému dělnictvu státi se majiteli půdy za velmi příznivých podmínek. Gladstone také pracoval pro irskou samosprávu a přes to, že nepodařilo se mu docílití přijetí této předlohy panickou anémovou anglickou, provedl přece celou řadu důležitých dalších reforem. Právě před vypuknutím světové války přijal parlament osnovu samosprávy pro Irsko, ale situace se ještě zhoršila.

Ulsterští pod vedením sira Edwarda Carsona bylo v té době v brenné revolte a hrozilo vážnými nepokojy, pokudli se vláda v platnosti nový zákon. Herbert Asquith, tehdejší premier, podvo-

lil se nátlaku Carsonovu, odložil samosprávu pro Irsko až do skončení války. Tato kapitulace před Oranisty přirozeně nelíbila se obytku Iraka. Konference, která předsedal Sir Horace Plunkett a která byla svolána za tím účelem, aby předloženy byly parlamentu určité požadavky jménem Irčanů, neměla žádného výsledku, hlavně pro odpor Oranistů i Sinn Feinistů. Sinn Feinisté po té stavěli se na odpor zákonu o povinné službě vojenské a rozhodli se zříditi republiku přes státní platnost anglického zákona. Tím rozřešení o tázky své nikterak nepřiblížili a pravdou je, že Edward Carson stojí dnes v tak silném odporu proti samosprávě jako stál v roce 1914.

Irčané ve svém zápase projevíli velikou tvrdohlavost a Angličané na straně druhé dopustili se celé řady omylů. A tak povstal stav, který právem mnoho označiti za neudržitelný. Důležitost Iraka pro říši anglickou nemůže býti podceňována. Irsko je přístupná k Anglii industriálními a obchodními páskami silnějším národním a každá z těchto zemí utrpí značnou škodu, dojde-li k rozdělení. Rozluštění velkého tohoto sporu je ještě v daleku a lze přece pochybovati o tom, že MacSwiney svou sebeobětí luštění o tázky nějak urychlí. Chladně rozvahy je třeba na obou stranách a jenom chladnou rozvahou dá se rozluštiti tento spor k uspokojení obou stran.

Výcvik pro užitečný život.

Většinu hochů za našich dnů se radí, aby byli "chytřejšími nežli jejich otcové." Většina rodičů si nepřejí, aby jejich děti byly povolání otcovo, poněvadž se domnívají, že by měli mítí něco lepšího a mělo by se jim v životě věšti lépe. Často výsledkem takové zásady bývá skutečnost, že dítětkám nevede se tak dobře jako otec, poněvadž odhodily příležitost naučiti se snadno nějakému dobře se vyplácejícímu řemeslu anebo profesi.

V dřívějších dobách tomu tak nebylo. Syn pravidelně chápal se povolání otcova, tak aby mohl pokračovati v řemesle, na které celá rodina byla pyšnou. Byli otec koželuhem, stal se koželuhem také jeho syn a vnuk. Řemeslo zůstávalo v rodině a rodina dobrého řemesla si vážící pravidelně žila spokojeně a v blahobytu. Později systém tento se změnil a hoši byli dávání do učení k mistrům, avšak i v takových případech každý mladík byl důkladně do všech záležitostí řemesla náležitě znavčován, tak že stal se ve svém oboru odborníkem. Benjamin Franklin ve svých vzpomínkách vypravuje, jak jeho otec vedl jej z dílny do dílny, aby viděl lidi v práci a mohl si vybrati zaměstnání, které by se mu zamlouvalo.

Americký život pohybuje se tak rychle, že průměrný hoch za vrhuje dlouhá léta učednická při malé mzdě, aby dostalo se mu dokonalého výcviku pro určité řemeslo. Každý z nich přeje si získati co nejvíce při nejmenší možné námaze. Z té příčiny odvrací se od produktivních povolání a vrhá se na obchod. Avšak velmi často sledá, že pro každou obchodní příležitost je příliš mnoho čekatelů a následovně nevede se mu tak, jak očekával.

Bez náležité produkce nemůže býti obchod. Řemeslo, tedy produktivní povolání, vyplácí se nyní lépe nežli obchod. A konečně samostatný řemeslník je zároveň obchodníkem, tak že cesta k obchodnímu úspěchu vede po stejnéku výcviku pro určité řemeslo. Příležitosti v řemeslech je dnes rozhodně daleko více nežli v obchodě. Dobře řemeslo nikdy nemělo tak zlatého dna jako má nyní. Vytěžky samostatných řemeslníků rovnají se vytěžkům obchodníků. Je tudíž nesprávné odvracetí děti od řemesel pro "něco lepšího."

Mezi přistěhovaleckými živly možno pozorovati tento předudek proti řemeslům, ačkoliv právě zde mohlo by se zcela právem očekávati lepší porozumění pro ně. Otec i matka si přejí, aby z jejich synů stal se úředník, profesionálista, anebo obchodník, tak aby se mu lépe vedlo nežli jim, zapomenavše, že poměry se změnily od doby jejich mladosti a prvních jejich zápasů. Otec domýšlel by

se, že nevykonal k synu svému náležitě rodičovskou povinnost, kdyby nechal jej přiučiti stejnému řemeslu, v jakém sám se uplatnil. Je to jakýsi starý předudek proti řemeslům, jaký si mnozí z nás přivezli ze staré vlasti, kde každá rodina toužila, aby měla ze syna "pána" Takový "pán" pravidelně živil celě desetky let nežli učím byl a nežli dostávalo se mu zaručného služného, o kterém se mezi lidem říkalo, "že to není moc, ale je to jisté."

Následkem těchto předudků proti řemeslům bylo a je do dnešního dne v Československu mnoho tak zvaného "studovaného proletariátu," to jest lidí, kteří proběhli síce mnoho škol, ale nemožno se nikde uchytiiti, poněvadž praktické vzdělání nemají. Avšak i ve starých vlastech se nyní mění poměry a s nimi také doznává radikální změny stanovisko k řemeslům. Všechno nasvědčuje tomu, že "studovaného proletariátu" bude ubývati a že za to bude více odborně vzdělaných řemeslníků, kteří budou s to povznéstí produktivní země, na které hlavně spolívá blahobyt kteréhokoliv národa.

Abysvět vrátil se do normálních kolejí, je třeba zvýšení produkce. Produktivní povolání v budoucnosti vždy se náležitě uplatní. Každý, kdo poměry pozorně sleduje, zajisté k tomuto náhledu dojde. Rodičové, kteří v slyech svých vyvolají zálibu pro řemeslo a poskytnou jim příležitost, aby získali v něm náležitýho výcviku, vykonají pro budoucnost jejich nejlepší, co vykonati mohou. To ovšem nemělo by býti vykládáno tak, že není třeba literárního vzdělání. Naopak, i pro řemeslo jakéhokoliv druhu je třeba dobrého školního vzdělání. Toho rodičové neměli by zapomínati. Neměli by dovoliti, aby hoch jejich o pouštěl školu příliš záhy. Čím lepší dostane se mu vzdělání školního, tím lepším bude řemeslníkem a tím lepším bude obchodníkem, až provozovati bude řemeslo své na vlastní pěst.

Výcvik pro užitečný život přirozeně vyžaduje jistých obětí, jak na straně rodičů, tak i hochů. Avšak nie velkého ve světě nedá se vykonati bez úsilovné práce a bez náležitého přičinění. Lidé, kteří dosáhli největšího úspěchu, řížili se stále. Nikdy neproměškali žádné příležitosti k získání dalšího poučení. Právě tato lačnost po zdokonalení byla příčinou jejich úspěchu. Kdo vstupuje do praktického života s myšlenkou získati mnoho při námaze co nejmenší, bývá pravidelně zklamán. Každý úspěch je nutno vykoupiti úsilovnou prací.

Král Alfons v úloze posla míru.

Konečně se připoústi skutečnost, že španělský král Alfons Trináctý byl v Paříži v létě roku 1918, kdy "velká Berta" bombardovala kapitol ve vzdálenosti sedmdesáti pěti mil, v důsledku publikace knihy majora Neumanna, vynikajícího německého letce, a posudku o této knize z pera Jacquesa Mortana, čelné francouzské autority.

Král Alfons byl v Paříži v květnu roku 1918 s mírovou nabídkou z Berlína po nezdravou dvou prvních Hindenburgových "mírových návrhů," z nichž jeden zahájen byl dne 21. března proti Amiens a Abbeville v ústí řeky Somme a měl za cíl oddělití armádu francouzskou od armády anglické, a druhý dne 9. dubna na Lys úsek, kdy portugalský sektor byl rozdrčen a zahájen postup ku přístavištím v Anglickém kanálu.

Americké divise, napolo vyvíčené a nedostatečně vypravené, jež poslány byly na frontu v Alsasku, aby umožnily zažitkování zkušených a odpočívavších si francouzských divísi v aktivních sektorech, a americké bataliony, vonnuté na anglickou frontu k týdnem intenzivnímu výcviku, naznačily generálu Ludendorffovi, jakou mocnou pomoc Spojené Státy přinášejí spojencům.

Bylo to jenom následkem tohoto poznání, jak se vyrozumívá, že německá vláda požádala španělského krále, aby vyzkoumal pňdu pro mír u spojenců, a dala mu serií vlastních nabídek, mezi nimiž nabízel se takéž plán pro plebiacit v Alsasku a Lotrinšku. Ale až se uze tomu jakkoliv, telik je jisto, že král Alfons náležel se v Paříži v létě roku 1918, kdy

střely z dalekonosného děla padały na město, přes to, že v té době pravdivost zpráv o jeho přítomnosti byla popřena vládou Clemenceauovou.

Knih majora Neumana a její komentář, psaný J. Mortanem, prokazují také, že existovala "gentlemanská dohoda" mezi Němci a spojenci na počátku války, dle které žádná strana neměla bombardovati vojenské úřady anebo domovy předních státníků, panovníků a jiných hodnostářů.

Major Neuman ve své knize praví, že Zeppelin L-Z-39 měl provéstí nájezd na Saint Omer v noci dne 13. dubna roku 1915, ale od plánu tohoto bylo upuštěno, když přišla depeše z Berlína, nařizující, aby Saint Omer nebyl bombardován a navrhující, aby nájezd proveden byl na Poperinghe. Příchodem toho byla spojenecká vojenská konference, jež konána byla v radnici v Saint Omer, a která mezi jinými účastnili se anglický král Jiří, Asquith, generál French, tehdy velitel anglických vojsk, král Albert jako vrchní velitel belgických vojsk, generál Joffre a prezident Poincaré.

Anglické hlavní vojenské úřady v Montenu byly nikdy bombardovány, ačkoliv Zeppelin a letadla druhu Botha vrhaly výbušné bomby na Boulogne, nedaleko se nalézající. Chantilly nebylo nikdy bombardováno, pokud generál Joffre měl tu svoje úřady, ač bylo často bombardováno později. Beauvais nikdy nebyl napaden, dokud měl tu svoje úřady generál Nivelle, ačkoliv město toto bylo napadáno vzduchoplavci německými dvakrát až třikrát za noc později, zvláště v době, kdy první americká divise nalézala se na linii v Compiègne a vysoce američtí důstojníci nalézali se v Beauvais nepřetržitě.

Compiègne bylo bombardováno jednou v době, kdy generál Petain měl tu svoje úřady, ale bylo to následkem rychlého postupu Němci. Compiègne bylo právě vyklizováno Petainem a jeho stáhem, když bombardování bylo zahájeno.

Úřady armádních sborů a divísi byly zřídka napadeny střelami anebo bombami na kterékoli straně před začátkem roku 1918. Velcí američtí důstojníci považují se hlavně za zodpovědné za porušení této "gentlemanské dohody," poněvadž trvali na tom, že střelba musí býti řízena na místa strategické důležitosti, jako byly silniční křižovatky a železniční spojky, bez ohledu na to, nalézají-li se tu úřadyvny některé německé jednotky. Tato odhalení jsou zajisté velmi zajímavá.

Polské Amazonky.

O polských ženách je všeobecně známo, že jsou národně velice uvědomělé a že jsou ochotny pro národ přiučiti ty největší oběti. V polské historii vypravuje se o několika ženách, které milovaly svůj vlast tak, že pro její blaho obětovaly všechno. Z té příčiny zakládány ženské bataliony pro válku s bolševiky mnoho nepřekvapilo. Polské ženy tímto činem ukázaly toliko, že zůstávají věrny staré tradici. O polských ženách, vstupujících do služby vojenské, nepsalo se tolik, jako o ženách ruských, které za vlády Kerenského bojovaly na ruské frontě, nepochybně z té příčiny, že jednalo se již o tak velkou novinku, kdyžž se v všech ar. nádech ve světové válce bojovaly ženy, které velká láska k národu vedla k zapomenutí jakéhokoliv citlivostkřáství.

O polském ženském batalionu podala v těchto dnech zajímavé zprávy Američanka, slečna Martha Chiekeringová, která vrátila se právě z pomocné práce v Polsku do Spojených Států. Slečna Chiekeringová polskému ženskému batalionu věnovala značnou pozornost a mnohé členky znala osobně. Tyto ženy, dle náhledu jmenované Američanky, nevedla do zbraně žádná touha po zahalení se slávou hrinských činů, nýbrž prostá touha prospěti národu ve chvíli největšího nebezpečí a vědomí, že svým činem značnou měrou přispějí k povzbuzení národního cítění mezi polským obyvatelstvem.

Když válka s bolševiky byla zahájena, ženský batalion ve Vilně měl asi tisíc členek. První jednotky tohoto batalionu utvořeny byly z universitních studentek a

poslédi přidávaly se k němu také sešské deery. Na jaře tohoto roku ženy konaly hlavně patrolní povinnosti a jenom v řídkých případech šly také na frontu. Na frontě u Lvova síce polské ženy bojovaly statečně a projevíly stejnou chrabrost jako nejstatečnější muži, avšak ve většině případech konaly jenom strážní povinnosti, v které byla jenom malá příležitost k romantickému hrdinství.

Strážní povinnosti v Polsku je velice důležitou. Velké zásoby potravin bylo nutno strážiti a jednotlivě tuta práci konaly polské ženy velice svědomitě a namnoze lépe nežli muži. Kdyžliv Američky pomocný výbor potřeboval strážní svých zásob, vždy žádal, aby poslány byly k této povinnosti členky ženského batalionu. V době útupku Poláků od Kljeva, většinu členek ženských jednotek tvořily venkovanky, neboť studentky vrátily se ku svým knihám. Když však nebezpečí hrozilo Varšavě, vrátily se studentky do zbraně. Deery nejprominentnějších rodin polských hlásily se k vojenské povinnosti spolu se ženami sešskými.

Nadšení těchto statečných žen vyvolalo ohlas ve všech živlech polského obyvatelstva. A tento živelní projev nacionalismu zachránil Polsko. Upřímný cit vlastenecký zdá se žiti v srdcích všeho polského lidu přes všechna častá pronášána hesla o internacionalismu. Nelze popírati fakt, že ruští komunisté měli v Polsku četné stoupence a okolnost tato byla příčinou, že polská vojska bojovala proti Rusům bez valného nadšení. Avšak nebezpečí, jež hrozilo zemi, způsobilo radikální převrat v smýšlení lidu. Moudrá vlna nacionalismu přehnala se po celé zemi a zatopila všechna hesla o internacionalismu. Polské ženy na vyvolání této vlny měly značný podíl a proto Polsko zůstane jim na vždy vděčno.

Saty dělají člověka.

Mnozí lidé se domýšlejí, že říční "saty dělají člověka," již ve světě neplatí. Z té příčiny jsou hostejní k svému vzhledu a domýšlejí se, že přee o zevnějšek je ničím zcela zbytečným, ba považují jej za často za marnivost anebo dokonce i naufukanost. Kdyby člověk ve svém životě měl co činiti jenom s lidmi, kteří jej znají a kteří seznámení jsou s jeho životními poměry, pak ovšem nepotřeboval by včlovati svému zevnějšku tak velkou pozornost, ačkoliv by nikterak nepochyboval, kdyby tak činil. Avšak člověk jedná stále s lidmi, kteří nejsou s jeho životem a charakterem dobře seznámeni a proto musí mu záležeti na tom, aby učinil na ně dobrý dojem.

Dobrý vzhled člověka je kapitálem a náš oblek důležitou jeho součástíkou, ať už jakkoliv různí lidé to posuzují. Vypálec se slušně se šatiti. Mnozí lidé často se vysmívají péči jiných lidí o zevnějšek, avšak sami také méně známé lidi posuzují podle vzhledu. Vzhled člověka je ohláškou. Podle něho usuzujeme, jak se člověk vede a jakou práci asi koná. Vkusný a dobře ušitý oblek není žádnou známkou přehy a domýšlivosti. Člověk slušně ošacený je jenom člověkem, který ví, co je mu prospěšno. Ví, že špatný vzhled byl by špatnou ohláškou pro něho i pro všechno, co se snaží vykonat.

Uchází-li se o nějakou práci anebo obchod, oblékne se co nejlepší. Ví, že první dojem je nejtrvalejší a nejdůležitější. Slušný vzhled a sebevědomé vystupování dobře působí na ty, s kterými se stýkáme. Zajisté jste si povšimli, že člověk je sebevědomější, má-li na sobě slušný oblek, který dobře mu padne. Člověk se cítí jiným člověkem, když převleče se z pracovních šatů do šatů svátečních. Zdá se mu, jakoby s pracovním oblekem zároveň odkládal všechny starosti a útrapy denního života.

Nezanedbávejte za žádných okolností svůj zevnějšek, ať už v pracovním i jakémkoliv oboru lidské činnosti. Kupte-li si ošlekl, kupte si nejlepší. Jaký člověk vám koupiti vaše peněženka. Sledujte, že oblek z dobrého tauriálu a dobrého žatování je na konec oblekem nejjednodušším. Vynděte psa a vyzvěte hlavu a dnuje divíte se světu do tváře.